

אמר ליה שמואל: **ההיא** — **בכוליא** בכליה אתמר.

רבי יצחק בר יוסף הוה קאזיל בתריה דרבי ירמיה בשוקא דטבחי. חזנהו להנך ריאות דקיימין צמחי צמחי.

אמר ליה רבי יצחק לרבי ירמיה **לא בעי מר אומצא?** שרוצה היה לדעת אם יכשירנה.

אמר ליה רבי ירמיה: **לית לי פריטי!** דחהו רבי ירמיה מלענות על שאלתו.

אמר ליה רבי יצחק **אקפן אנא!** שהטבחים יקיפו לי, שסומכים עלי.

אמר ליה רבי ירמיה: **מה אעביד לך? דבי אתו לקמיה דרבי יוחנן** לשאול על ריאות שהעלו צמחים, **משדר להו לקמיה דרבי יהודה ברבי שמעון, דמורי בה משמיה דרבי אלעזר ברבי שמעון להיתירא.** וליה, לרבי יוחנן עצמו **לא סבירא ליה.** שלא היה מכשירם, אבל גם לא היה מטריפם, לפי שלא שמע על כך מפי רבו.

אמר רבא: **כי הוה מסנינן בתריה דרב נחמן בשוקא**

ב-ח דגלדאי רצענין, ואמרי לה בשוקא דרבנן, חזי הנך ריאות דקיימן צמחים צמחים, גדולים כנדי כנדי, כנודות, ולא אמר להו ולא מירי.

רבי אמי ורבי אסי הוו חלפי עברו בשוקא דטבריא. חזי הנך ריאות דקיימו בהו טינרי טינרי, והיינו צמחים גדולים מכנדי כנדי, שכבר הוקשו כסלע, ולא אמרי להו ולא מירי!

אתמר: מחט שנמצאת בריאה, ואין הריאה

נקובה מבחוץ, ואין יוצא ממנה אור —

רבי יוחנן ורבי אלעזר ורבי חנינא מכשרי.

רבי שמעון בן לקיש ורבי מני בר פטיש ורבי שמעון בן אליקים טרפי.

והוינן בה: **לימא בהא קמיפלגי.** דמר סבר חסרון מבפנים בנקיבת המחט בריאה שמיה חסרון, ומר סבר **לא שמיה חסרון.**

ודחינן: **לא.** דכולי עלמא חסרון מבפנים לא שמיה חסרון. **והכא בהא קמיפלגי:** מר סבר — **סמפונא נקט ואתאי.** שאנו מניחים שנכנסה לסמפון הריאה דרך הקנה, אף על פי שאין דרך הבהמה שיכנס בה המחט דרך הקנה. ומשום שאין אנו רואים נקב בריאה שניתן לתלות שחדרה המחט מהוושט אל הקנה והריאה.

ומר סבר, **נקובי נקיב,** שנכנסה המחט תחילה לוושט, כדרך אכילה, ומשם היא נקבה את המעים ויצאה, ונקבה את קרום הריאה ונכנסה אליה, **ואתאי.**

ההיא מחטא דאשתכח בחיתוכא דריאה, לאחר חיתוך הריאה לנתחים. **איתיה לקמיה דרבי אמי.** סבר **לאכשורה,** דסבר שנכנסה לריאה דרך הקנה, וחסרון מבפנים לא הוי חסרון.

איתיביה רבי ירמיה ואיתימא רבי זריקא: הרי שנינו במשנתנו בכלל י"ח טרפות, הריאה שניקבה או שחסרה.

ומדייק רבי ירמיה: **מאי "חסרה"?** אילימא מבחוץ, היינו ניקבה?

אלא, לאו, שחסרה מבפנים.